

kterou za ni dostala. Podle § 1397 obč. zák. ručí převodce přejimateli jak za pravost, tak za dobyttnost postoupené pohledávky, stal-li se postup úplatným způsobem, neručí však podle § 1398 obč. zák. za takovou pohledávku, která byla v době postupu dobyttnou a stala se nedobytnou pouhou náhodou nebo příjemcovým nedopatřením. Žalobkyně vychází mylně z toho, že rozhodujícím dnem jest 25. duben 1930, kdy úplata za postoupenou pohledávku byla žalované připsána k dobru. Podle nesporného přednesu usnesla se žalobkyně dne 21. února 1930 k žádosti žalované na převzetí její pohledávky proti Antonínu S. v tvrzené výši 78.522 Kč 30 h a na výplatě postupní valuty v stejné výši. Z prohlášení ze dne 2. března 1930, jež bylo stranami uznáno za pravé a správné, je patrné, že žalovaná tímto dnem pravoplatně a neodvolatelně postoupila svou pohledávku za Antonínem S. a že postoupený dlužník zároveň byl o tom vyrozuměn. Postup stal se tudíž správně dne 2. března 1930 a nesejde na tom, že úplata, k níž postupník podle perfektní již smlouvy byl zavázán, byla postupiteli vyplacena teprve dne 25. dubna 1930. Dne 2. března 1930 byla však postoupená pohledávka podle vlastního přednesu žalobkynina u manželů S. dobyttná. Tenkrát nevázlo na nemovitosti dlužníků ani zástavní právo za pohledávku peněžního ústavu L. B. ve výši 240.000 Kč, zřízené teprve dne 13. března 1930, tím méně za pohledávku záložny H. ve výši 35.000 Kč, o níž dovolatelka tvrdí, že vznikla dne 2. dubna, pokud se týče dne 19. března 1930. Ježto žalobkyně sama připouští, že nemovitost dlužníků měla hodnotu nejméně 337.432 Kč 20 h a také tvrzené mimoknihovní dluhy 8.791 Kč 65 h a 6.000 Kč, i kdyby byly správné, v této hodnotě mohly dojít úhrady, nezůstalo řízení vadné, nebyly-li provedeny důkazy o těchto tvrzeních anebo nebyl-li proveden nový odhad nemovitosti. Jest proto souhlasiti se závěrem odvolacího soudu, že postoupená pohledávka, kterou dlužníci uznali a která v době postupu byla také splatná, v rozhodné době byla dobyttná. Bylo-li však tomu tak a nebylo-li nic jiného ujednáno, nemá tu místa ručení podle § 1397 obč. zák. S ohledem na ustanovení § 1399 obč. zák. jedná postupník na vlastní vrub, nevymůže-li ihned po splatnosti postoupenou pohledávku nebo opomine-li v pravý čas možné ještě zajištění. Ježto dovolatelka netvrdí, že se postoupená pohledávka stala nedobytnou nějakým zaviněním postupitelovým a ježto jednání dlužníků, jehož žalovaná strana nebyla zúčastněna a jež mělo v zápětí jejich platební nemožnost, jest v poměru procesních stran považovati za pouhou náhodu (§ 1398 obč. zák.), není žalobní nárok důvodný.

Čís. 15626.

Jaký účinek na promlčení postoupené pohledávky vzniklé z dodávky zboží má písemné její uznání postoupeným dlužníkem vůči postupníkově.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1936, Rv I 2915/34.)

Postupitelka Růžena P-ová postoupila žalující bance pohledávku, již měla proti žalovanému za dodané zboží. Pohledávku tu i postup její na žalobkyni žalovaný uznal. Proti žalobě na zaplacení oné pohledávky namítl mimo jiné též její promlčení. Nižší soudy majíce za to, že postoupená pohledávka postupem nepozbyla vlastnosti pohledávky uvedené v § 1486 čís. 1 obč. zák. a že podléhá proto promlčení tříletému, žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby a uvedl v otázce, o níž tu jde v

d ů v o d e c h:

Žalovaný napsal na opis účtu zaslaný jemu s dopisem pro žalující: »Účet souhlasí a postup na L. uznávám. V Praze 12. srpna 1928«. Toto prohlášení došlo žalující dne 14. srpna 1929 a stalo se tedy vůči ní. Z tohoto postupu a ze znění prohlášení, které učinil obchodník vůči bance, již byla dodavatelkou postoupena pohledávka z připojeného účtu, a které zní zcela určitě a bez jakéhokoliv omezení, jest usuzovati, že jím žalovaný uznal svůj dluh vůči postupníkovi (§ 1396 obč. zák.). Poněvadž pak Růžena P. měla z uvedeného účtu pohledávku proti žalovanému, nebylo jeho uznání abstraktním slibem postrádajícím právního závazku, nýbrž slibem plnění závazek z onoho účtu nyní vůči postupníkovi. Šlo tu proto o smlouvu o uznání, jež má povahu dispozice o jsoucím tu již právním poměru, jest i bez vzájemného slevování samostatným zavazovacím důvodem a mělo hmotněprávní povahu kumulativní novace. Proto také nepodléhá tento nárok z tohoto uznání promlčení, jež platí pro pohledávku tvořící podklad smlouvy, nýbrž obecnému promlčení třicetiletému (§ 1479 obč. zák.). Tato doba co do kapitálu dosud neuplynula a nižší soudy pochybily uznávše, že žalovaná pohledávka zanikla promlčením vůbec.

Čís. 15627.

Odporování v konkursním řízení.

Smlouva, již se jeden smluvník zavazuje druhému dáti do zástavy movitou věc, není smlouvou přípravnou ve smyslu § 936 obč. zák.

Splnil-li úpadce takovou smlouvu v době uvedené v § 33, odst. 1 konk. ř. (čís. 64/31 Sb. z. a n.), nejde o poskytnutí zajištění ve smyslu čís. 1 tohoto zákonitého předpisu.

V opravném řízení nelze přihlížeti k tomu, zda osoba žalovaná na vydání movité zástavy věděla nebo musila věděti o platební neschopnosti úpadcově, nepřednesl-li žalobce v první stolici skutečnosti, z nichž je dovoditi tento důvod odporovatelnosti ve smyslu § 34 čís. 2 konk. ř.

(Rozh. ze dne 2. listopadu 1936, Rv II 53/35.)

Podle žalobního přednesu byl úpadce po mnoho let se žalovanou v obchodním spojení, z kterého jí dlužil větší částky. Dne 11. srpna 1933, kdy dlužník podal již návrh na prohlášení konkursu, nabyla žalovaná zástavního práva na jednom operačním křesle a bylo jí toto křeslo